

Univerzitet Donja Gorica
Humanisticke studije
Smjer: Diplomacija
Nacionalna bezbjednosti
-seminarski rad-
Br. Indexa: 09/082d
Podgorica, novembar 2010 godine
Uvod

Nakon poslednjih političkih događanja na Balkanu i raspada Državne zajednice Srbije i Crne Gore, suočeni smo sa potrebom stvaranja nove politike nacionalne bezbjednosti Republike Srbije, kao potrebnog preduslova i okvira, koji bi doveo do stabilnosti u regionu i uključivanja Srbije u svetske tokove. Pitanje kreiranja nacionalne bezbjednosne politike je posebno značajno jer je ono ujedno i deo procesa "tranzicije" Republike Srbije.

Politika nacionalne bezbjednosti predstavlja kontinuirani i sistematski (doktrinarno-normativni) pristup svake države problemu bezbjednosti i očekivanja dostizanja takve bezbjednosti. Osim toga, ona uključuje odluke o bezbjednosnom sektoru koje utiču na spoljnu i unutrašnju bezbjednost države i društva. Ova politika se zasniva na određenom pristupu bezbjednosti, postavlja parametre za strategiju odbrane i vojnu doktrinu, a razvija se u okviru međunarodnih i regionalnih standarda propisanih brojnim dokumentima (Ujedinjenih nacija, Savjeta Evrope ili Evropske unije) u koje je uključena i država. Bezbjednosna politika nije utemeljena samo na shvatanju potreba i prioriteta nacionalne bezbjednosti, nego na nju utiču i razni spoljni činioci, pritisci i obaveze. U svim slučajevima treba da odgovara pravnim standardima, vrednostima i načelima ugrađenim u Ustav i zakonodavstvo.

1 Pojam nacionalne bezbjednosti

Pojam nacionalne bezbjednosti prolazio je kroz različite etape tumačenja i izučavanja u okviru studija bezbjednosti, pa tako razlikujemo :

Tradicionalna shvatanja nacionalne bezbjednosti

Sa pojmom države i nacije – pojmom nacionalne države, nacionalna bezbjednost je usko povezana (bez obzira na to što neke nacije nemaju državu, a većinu država čine brojne nacije).¹

Nacionalna bezbjednost, na izvjestan način, svoj nastanak duguje Doktrini o nepovrijedivosti suvereniteta, koja datira još od 1555. godine (Augsburški mir), kojim je vladar dobio pravo da odlučuje o religiji svoje zemlje, a ovo pravo je, nakon toga, potvrđeno i modifikovano Vestfalskim mirom, jer je njime okončan tridesetogodišnji vjerski rat u Evropi između katolika i protestanata. Od Francuske buržoaske revolucije do sredine 20. veka, najveći broj država u svijetu je konstituisan po modelu nacionalnih država, a mali broj onih koje su predstavljale zajednicu više naroda-nacija (SSSR, SFRJ i Čehoslovačka), raspao se na manje nacionalne države. U tom periodu, pojam nacionalne bezbjednosti se prvenstveno odnosio na vojsku i njenu funkciju čuvara suvereniteta i integriteta države.

Pojam nacionalne bezbjednosti prvi je upotrijebio V. Lipman americki novinar koji je u svojoj

knjizi “ Americka spoljna politika “ 1943 god napisao : “Nacija ima sigurnost kada ne mora zrtvovati svoje legitimne interese kako bi izbegla rat I kada je sposobna ocuvati ih ratom ako bude izazvana.”

Po tradicionalnom shvatanju termin “nacionalni” u vladinoj politickoj retorici smatran je sredstvom za ubedjivanje drustva da se pridruzi vladi, kako bi ona prikupila legitimnost za potencijalno-kontroverznu politiku. Pa je tako npr. nemacka varijanta nacionalnog socijalizma tj. nacizam je preuvelicavao ulogu drzave u politickom zivotu I pozdravljao rat kao instrument nacionalne politike.

**----- OSTATAK TEKSTA NIJE PRIKAZAN. CEO RAD MOŽETE
PREUZETI NA SAJTU. -----**

www.maturskiradovi.net

MOŽETE NAS KONTAKTIRATI NA E-MAIL: maturskiradovi.net@gmail.com